

Two Can Keep A Secret

Text copyright © 2019 by Karen M. McManus

Copyright © 2019 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Ilustrații copertă: © tissenvadim | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCMANUS, KAREN M.

Doi pot fițe un secret / Karen M. McManus ; trad. din lb. engleză de Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg Benet, 2019
ISBN 978-606-763-191-3

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Karen M. McManus

DOI POT FIȚE UN SE'CRET

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

PASSPORT
HERG BENET
2019

Capitolul unu

Ellery

Vineri, 30 august

Dacă aş fi superstițioasă, asta nu ar fi un semn bun deloc.

Pe banda din aeroport unde se învârt bagajele a mai rămas doar o valiză. Este de un roz deschis, plină de abțibilduri cu *Hello Kitty*, și mai mult ca sigur nu-mi aparține.

Fratele meu, Ezra, o privește trecând prin dreptul nostru pentru a patra oară. Se sprijină de mânerul trolerului său uriaș. Mulțimea care a coborât din avion s-a risipit deja, cu excepția unui cuplu care se ceartă legat de o mașină închiriată și de cine ar fi trebuit să se ocupe de rezervare.

— Poate ar trebui s-o iei tu, sugerează Ezra. Pariez că proprietarul ei are o garderobă interesantă înăuntru și nici nu cred că a fost cu noi în avion. Mă gândesc la multe haine cu buline... și sclipici.

Telefonul îi bipăie și îl scoate din buzunar.

— Nana ne așteaptă afară.

— Nu-mi vine să cred, mormăi eu, lovind cu vârful tenișilor marginea metalică a bandei de bagaje. Toată viața mea era în trolerul ăla.

Este o ușoară exagerare. Întreaga mea viață era de

fapt în La Puente, California, până acum opt ore. În afara câtorva cutii care au fost trimise săptămâna trecută în Vermont, trolerul conținea ce mai rămăsese.

— Cred că ar trebui să facem o reclamație.

Ezra cuprinde cu privirea întregul spațiu destinat bagajelor, trecându-și o mână prin părul tuns de curând. Avea cârlionți bogați, negri, la fel cu ai mei, căzându-i pe ochi, iar eu încă nu mă pot obișnui cu tunsoarea pe care și-a făcut-o vara asta. Își apucă hotărât bagajul și pornește spre biroul de informații.

— Pe aici, cred.

Puștiul slabănog din spatele biroului arată de parcă ar putea la fel de bine să fie la liceu. Are o explozie de coșuri pe obraji și pe linia maxilarului. Pe ecusonul auriu, prins strâmb de vesta lui albastră, e scris *Andy*.

Buzele lui subțiri se îngustează și mai mult când îi spun ce problemă am, apoi îmi face un semn spre valiza cu *Hello Kitty* care încă se mai învârte pe bandă.

— Zborul 5624 de la Los Angeles? Cu escală în Charlotte?

Dau din cap că da.

— Sigur aceea nu este a ta?

— Absolut sigur.

— Pfff, la naiba. O să apară până la urmă. Tu completează chestia asta, deocamdată.

Deschide un sertar și scoate de acolo un formular, apoi îl împinge spre mine.

— Trebuie să fie și un pix pe aici pe undeva, zice pe jumătate apatic, răscolind un teanc de hârtii.

— Am eu.

Desfac fermoarul buzunarului din față de la rucsac și scot o carte, pe care o aşez pe tejghea, în timp ce bâjbâi să găsesc pixul.

Ezra ridică o sprânceană când vede cartea cartonată, uzată ca naiba.

— Pe bune, Ellery?, mă întreabă. Ai luat cu tine în avion *Cu sânge rece*? De ce n-ai trimis-o prin curier cu restul cărților?

— E valoroasă, spun eu, bătând în retragere.

Ezra își dă ochii peste cap.

— Doar știi că ăla nu e autograful adevărat al lui Truman Capote. Sadie și-a luat șeapă.

— Chiar și așa, intenția contează, mormăi eu.

Mama noastră mi-a cumpărat o aşa-zisă primă ediție cu autograf, de pe eBay, după ce a primit un rol în filmul *Lege & Ordine*, cu patru ani în urmă. A fost *Cadavrul # 2*. I-a făcut cadou lui Ezra un album cu Sex Pistols, care avea pe copertă un autograf de la Sid Vicious, probabil la fel de falsificat.

Poate că ar fi trebuit în schimb să ne fi luat o mașină cu frâne pe care să te poți baza, dar Sadie nu a fost niciodată bună la planurile pe termen lung.

— Oricum, știi ce se spune. Când ești pe Tărâmul Crimei...

Reușesc să scot în final un pix și îmi scriu numele pe formular.

— Mergeți spre Echo Ridge, aşadar?, întreabă Andy.

Mă opresc cu pixul la cel de-al doilea c din numele meu de familie, iar el continuă:

— Nu i se mai spune Tărâmul Crimei de ceva vreme, să știți. Și ați ajuns prea devreme. Se deschide abia săptămâna viitoare.

— Știu. Nu mă refeream de fapt la parcul tematic. Mă refeream la...

Mă opresc la timp înainte să spun cuvântul „oraș“. Bag cartea la loc în rucsac.

— Nu contează, zic și mă întorc la formular. Cât dureză de obicei până ce îți recuperezi bagajele?

— N-ar trebui să le ia mai mult de o zi. Voi doi semănați foarte bine. Sunteți gemeni?, ne întreabă, după ce își plimbă privirea de la unul la celălalt.

Dau din cap că da, fără să mă opresc din scris. Ezra, mereu politicos, îi răspunde.

— Suntem.

— Și eu ar fi trebuit să fiu frate geamăn, zice Andy. Dar celălalt a fost absorbit în uter.

Ezra lasă să-i scape un pufnet neîncrezător, iar eu mă abțin să nu râd. E o chestie care i se întâmplă des frate-lui meu – oamenii îi fac confesiuni neașteptate și trăsnite. Poate că avem aproape aceeași față, dar a lui trezește încdere străinilor.

— Mereu m-am gândit că ar fi fost mișto să am un frate geamăn. Te poți preface că ești el, să-i zăpăcești pe oameni, zice Andy. Mă rog. Bănuiesc că voi nu prea puțeti face asta. Nu sunteți genul potrivit de frați gemeni.

— Categoric nu, spune Ezra, cu un zâmbet întipărit pe buze.

Îi intind lui Andy formularul completat, care rupe partea de sus și îmi dă restul.

— Deci, cineva urmează să mă contacteze, nu?, întreb.

— Dap, spune Andy. Dacă nu primești nicio veste mâine, sună la numărul din josul foii. Și distracție plăcută în Echo Ridge.

Ezra respiră ușurat când ne îndreptăm spre ieșire, și rânjesc la el peste umăr.

— Îți faci cei mai drăguți prieteni.

Ridică din umeri.

— Acum nu-mi mai pot scoate asta din cap. *A fost*

absorbit. Cum naiba se întâmplă asta? A...? Nu. N-o să fac speculații. Nu vreau să știu. Dar ce chestie aiurea cu care să crești, nu? Știind că ai fi putut tu să fi geamănul mai puțin norocos.

Ieșim afară și o pală de aer înăbușitor mă ia prin surprindere. Deși e ultima zi din august, mă așteptam ca în Vermont să fie mult mai răcoare decât în California. Îmi ridic părul de pe gât, în timp ce Ezra citește mesaje de pe telefon.

— Nana spune că se plimbă cu mașina de jur împrejur, pentru că nu vrea să opreasă în parcare, mă anunță.

Ridic o sprânceană.

— Nana dă mesaje în timp ce conduce?

— Așa se pare.

Nu mi-am mai văzut bunica de când ne-a vizitat în California, cu zece ani în urmă. Dar, din ce-mi amintesc, nu prea pare să fie genul care să se joace cu propria siguranță.

Așteptăm câteva minute, topindu-ne în căldură, până când un Subaru verde oprește la picioarele noastre. Geamul de pe locul celui de lângă șofer se lasă în jos și Nana scoate capul afară. Nu arată diferit față de cum o știam de pe Skype. Doar bretonul ei gros, gri, pare o nouătate.

— Haide, intrați, spune ea, trăgând cu ochiul la un polițist de la circulație, aflat la câțiva pași în spatele nostru. Nu mă lasă să blochez șoseaua mai mult de un minut.

Își retrage capul, iar Ezra trage pe roți trolerul lui până la portbagajul mașinii.

Când ne urcăm în spate, Nana își întoarce capul să ne privească, și la fel face și o femeie mai Tânără, aflată la volan.

— Ellery, Ezra, ea este Melanie Kilduff. Familia ei

locuiește puțin mai jos pe strada noastră. Eu nu prea văd să conduc pe întuneric, iar Melanie a fost aşa drăguță că să conducă până aici și înapoi. A fost babysitter pentru mama voastră, pe vremuri. Probabil vă este familiar numele.

— Eu și Ezra schimbăm priviri, cu ochi măriți de uimire.
Da. Da, am mai auzit numele.

Sadie a plecat din Echo Ridge la opt-sprezece ani și nu s-a mai întors decât de două ori. Prima dată, la un an după ce ne-am născut noi, când bunicul nostru a murit de un infarct. A doua oară, acum cinci ani, pentru înmormântarea ficei lui Melanie, care era adolescentă.

— Eu și Ezra ne-am uitat la o ediție specială din *Dateline – Mister pe Tărâmul Crimei* – acasă, în timp ce o vecină ne-a supravegheat. Eram complet răvășită de povestea lui Lacey Kilduff, regina balului, blondă și superbă, din orașul maică-mii, care fusese găsită strangulată într-un parc de distrații cu tematică inspirată de Halloween. Andy de la aeroport avusese dreptate – patronul parcului a schimbat numele, câteva luni după asta, din Tărâmul Crimei în Ferma Groazei. Nici nu-mi dau seama dacă acel caz de crimă ar fi primit la fel de multă atenție în presă dacă nu ar fi fost numele parcă predestinat al parcului.

Sau dacă Lacey nu ar fi fost a doua adolescentă superbă din Echo Ridge (și, culmea, chiar de pe aceeași stradă) care să ajungă titlu de știre tragică în ziare.

Când s-a întors de la înmormântarea lui Lacey, Sadie a refuzat să răspundă la toate întrebările noastre.

— Vreau doar să uit că s-a întâmplat, spunea, ori de câte ori o întrebam.

De fapt, același lucru l-a spus mereu și despre orașul de unde venea.

Și, în mod ironic, iată-ne tot aici, în cele din urmă.

— Mă bucur să te cunosc, îi spune Ezra lui Melanie, în timp ce eu reușesc cumva, stupid, să mă înc cu propria salivă.

Ezra mă bate pe spate, mai tare decât ar fi cazul.

Melanie e drăguță într-un fel cam demodat, cu părul blond impletit spic într-o coadă groasă, cu ochii albaștri și pistriui. Ne zâmbește dezarmant și observăm că îi lipsește un dintă.

— și eu mă bucur. Ne pare rău că am întârziat, dar traficul a fost congestionat, în mod surprinzător. Cum a fost zborul?

Înainte ca Ezra să poată răspunde, o bătaie puternică se aude pe capota mașinii, făcând-o pe Nana să sară de pe locul ei.

— Trebuie s-o luați din loc, se aude polițistul.

— Burlington e cel mai necivilizat oraș, pufnește Nana.

Apasă pe un buton și închide geamul din partea ei, iar Melanie se strecoară cu mașina în spatele unui taxi.

Îmi fac de lucru cu centura și mă uit la ceafa lui Melanie. Nu mă așteptam să o cunosc în astfel de circumstanțe. Mă gândeam că o voi întâlni în cele din urmă, pentru că ea și Nana sunt vecine, dar mă așteptam mai degrabă la o fluturare din mâna când duceam gunoiul, nu o călătorie de o oră, de îndată ce aterizez în Vermont.

— Mi-a părut aşa rău să aud despre mama ta, spune Melanie, părăsind aeroportul și intrând pe autostrada îngustă.

E aproape 10 seara, iar un grup de blocuri din fața noastră au luminile aprinse în apartamente, trimițând scânteie în noapte.

— Dar mă bucur că primește ajutorul de care are nevoie. Sadie este o femeie puternică. Sunt convinsă că vă

veți întoarce la ea curând, dar până atunci sper să vă simțiți bine în Echo Ridge. E un orășel încântător. Știu că Nora de abia așteptă să vă prezinte atracțiile noastre.

Iată. Așa treci printr-o conversație cu subiect delicat. Nu e nevoie să începi cu *Îmi pare rău că mama ta a intrat cu mașina într-un magazin de bijuterii în timp ce era drogată și a trebuit să meargă la dezintoxicare timp de patru luni*. Doar să îți asumi că există elefantul în cameră, că toată lumea îl vede, apoi să treci la subiecte mai comode și mai plăcute.

Bine am venit în Echo Ridge.

Adorm la scurt timp după ce intrăm pe autostradă și nu deschid ochii până ce un zgomot groaznic mă face să trezesc cu putere, aruncându-mă în sus din scaun. Pare că mașina e bombardată din toate direcțiile cu zeci de pietre. Mă întorc spre Ezra,dezorientată, dar și el pare la fel de confuz. Nana se răsucescă pe scaunul ei, zbierând ca să acopere zgomotul de afară.

— Grindină. Nu e ceva foarte neobișnuit pentru perioada asta a anului. Deși bucățile de gheăță sunt chiar uriașe, văd.

— O să opresc și să aștepțăm să treacă, spune Melanie.

Trage mașina pe marginea autostrăzii și oprește motorul. Grindina lovește mai tare ca niciodată și nu mă pot gândi decât că va avea sute de găurile în mașină după ce ploaia se va opri. O bucată uriașă de gheăță ne izbește chiar atunci parbrizul, făcându-ne pe toți să tresărим.

— Cum de plouă cu piatră?, întreb. Era al naibii de cald în Burlington.

— Grindina se formează într-un strat superior al niorilor, îmi explică Nana, arătând spre cer. E frig rău de tot acolo. Dar pietrele se topesc imediat cum ajung pe pământ.

Vocea nu îi este caldă – nu știu dacă vreodată căldura i-a fost ceva caracteristic ei – dar este mai animată decât a fost întreaga seară.

Nana a fost profesoară, și în mod evident se simte mai bine în rolul ăsta decât în cel al Bunicii Tutore. Nu o pot învinui. S-a pricopsit cu noi pe cap vreme de șaisprezece săptămâni, cât va dura dezalcoolizarea și dezintoxicarea impuse de tribunal lui Sadie. Și noi ne-am pricopsit cu ea. Judecătorul a insistat să locuim alături de cineva din familie, chestie care ne-a restrâns considerabil opțiunile. Tatăl nostru a fost doar o aventură de o noapte – un cascador, sau cel puțin aşa a pretins de-a lungul celor două ore pe care el și Sadie le-au petrecut împreună, după ce s-au întâlnit într-un club din LA. Nu avem mătuși, unchi sau verișori. Pe nimeni altcineva în afara de Nana, care să ne ia să locuim împreună.

Stăm câteva minute în liniste, ascultând cum grindina lovește capota mașinii, până când frecvența pietrelor se mai reduce și într-un final ploaia încetează. Melanie intră din nou pe autostradă și mă uit la ceasul de pe bord. E aproape unșpe; am dormit cam o oră.

Îi dau un ghiont lui Ezra și-l întreb:

— Aproape am ajuns, nu?

— Aproape, spune Ezra, apoi își coboară vocea. Locul ar trebui să fie animat din moment ce e vineri seara, dar n-am văzut nici măcar o clădire de kilometri întregi.

E întuneric beznă afară. Îmi frec ochii cu degetele, dar tot nu pot vedea decât siluetele înceteșcate ale copacilor. Fac un efort, totuși, pentru că vreau să văd cât mai mult din locul pe care Sadie de abia aștepta cândva să-l lase în urmă.

E ca și cum ai trăi într-o ilustrată de vacanță, spunea ea. Drăguț, strălucitor și cu granițele bine delimitate. Toți locuitorii

din Echo Ridge se purtau de parcă a fi dispărut dacă te-ai fi aventureat dincolo de marginile orașului.

Mașina se lovește de un obstacol și centura îmi rănește gâtul în momentul impactului, care mă aruncă în geamul mașinii. Ezra cască atât de puternic, încât maxilarul îi trosnește. Sunt convinsă că după ce eu am adormit, a stat treaz și a făcut conversație, deși niciunul dintre noi nu a mai dormit ca lumea de zile întregi.

— Mai avem doar vreun kilometru și ceva până acasă, ne scoate din visare vocea Nanei, din față. Tocmai am trecut de semnul care ne urează bun venit în localitate, deși, la cât e de prost luminat, nu cred că l-ați observat.

Are dreptate. Nu l-am văzut, deși îmi propusesem să mă uit după el. Plăcuța era printre puținele lucruri legate de Echo Ridge despre care Sadie chiar vorbea, de obicei după câteva pahare de vin.

Populație – 4.935. Nu s-a schimbat nimic în cei optsprezece ani cât am stat eu acolo, spunea ea, strâmbându-se. Aparent, dacă vrei să aduci pe cineva în oraș, mai întâi trebuie să te asiguri că ai eliminat pe careva.

— Aici trebuie să fie tunelul, Melanie, spune Nana, pe ton de avertizare.

— Știu, zice Melanie.

Șoseaua cotește brusc și intrăm pe sub un arc de piatră gri închis, iar Melanie încetinește. Nu există becuri în zona respectivă, iar Melanie pune farurile pe faza lungă.

— Nana e cel mai groaznic și cicălitor copilot pe care-l poate avea un șofer, șoptește Ezra.

— Crezi? Nu știu dacă pe Melanie o deranjează. Și conduce cu grijă, oricum.

— Mergem prea repede.

Chicotesc, și chiar atunci Nana strigă *Stop!*, iar eu și Ezra sărim de la locurile noastre. Melanie apasă frâna, iar

mașina se oprește atât de brusc, încât aproape rămân atârnată de centura de siguranță.

— Ce naiba..., începem eu și Ezra în același timp, dar Melanie și Nana deja au coborât din mașină.

Schimbăm o privire între noi, apoi coborâm după ele. Asfaltul e acoperit de gheață, grindină pe jumătate topită, și pășesc printre bucățile mari spre bunica mea. Nana fixează cu privirea bucața de șosea luminată de farurile mașinii lui Melanie.

Și silueta nemîșcată care stă întinsă în mijloc. Acoperită de sânge, cu gâtul sucit într-un unghi oribil, nefiresc, cu ochii holbați privind spre nicăieri.